

134 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Post

Nou d'r bekant daegelijks kerst- en nieuwjaerskaorties in de bus vaale, mò 'k vanzelf ok weer aan vroeger denke. Toe wier d'r twêê keer op 'n dag post bezurgd. Dat was me wat, twêê keer van 't Kaoichie naer de Rosmeule, in weer en wind, aales lôôpend. 't Was mor een hondebaon. Niks gêên karrechie zôas nou, maor een grôôte zwaere lere tas op z'n rug. Hij droeg een zwart uniform mit een rôôd biesie en een zwarte pet. Omdat-ie aaltijd op d'n dijk liep, zag en hoorde die van aales. Hij was dus ok een lôôpend nieuwsblad. Êên dronk t'r bij ons dikkels een baksie. As-tie veul haost had, goot-ie de koffie op 't schutteltjie. Dat koelde dan gaauwer af en dan dronk-tie 't net as de kat. Soms zettende die z'n kommechie onderstebove op 't schutteltjie. Dat betekende dat-ie gêên twêêde koppie mos. Hij nam ok wel 's een paksie voor-ie mee of vulde een postwisseltjie of zô voor-ie in, azzie d'r gêên weg mee wis. Op 't poskentoor zal die ok waark zat gehad hebbe. Aales wier ommers mit de hand gesorteerd. Daerbij kwam nog, dat-jie de adresse somwaaile bekant nie kon leze. De mêêste mense schreve bar slecht, of konne hêêlemael nie schrijve. Messchie denk-ie dat de mense zôveul post nie kreges, maor dan vergis-ie je.

Niemand had nog tillefoon, dus aales en aales mos op een kaortie of per brief. Azzie ziet, dà-me nou voor elk wissewassie de tillefoon grijpe, dan kè-je naegaon, dat 'r veul geschreve wier. Jonges en maider schreve mekaor soms ok een kaortie, zô mor, voor de aerdighaaid. Iederêên spaorde ze en had soms een hêêle dôôs vol. Of een kaortealbum mit van die voorgesneeje gleufies d'r in. Soms wier d'r onder de poszegel wat geschreve en as die schuin of op z'n kop geplakt was, dan betekende dat ok weer wat. Jonges die buitenaf zatte of onder dienst wazze, stuurde ok geregeld een kaortie naer d'r maaisie.

Aal de post van de manne die in 't buiteland zatte, kwam mit de bôôt. Zôdoende kon 't beure dat 't soms weke duurde voordat-jie van ziekte of nog aargere naorighaaid hoorde. Dat was wel 't grôôtste naedêel van in de baggerij zitte. Toen m'n jongste zussie al een paor weke oud was kreges we een kaortie van Opoe's uit Aomeronge. Waerom hoorde ze toch mor steeds niks? Toe bleek m'n vaoder al weke mikt 't kaortie in z'n zak te lôôpe. Ja, zôiets kon gebeure.

Een brief mos op z'n aalermooist geschreve worde, zô netjies mogelijk. Niet op z'n s Slierechs, belnêent, ze zouwe 's denke dat-jie 't niet aandere zou kenne. 't Begon dan zô: Zeer geliefde familie, of: Waarde geachte vrienden. 't End was mêêstal: We verblijven met de meeste hoogachting, Uw toegenegen....

Mit de Korsemes wiere d'r gêên kaart verstuurd, maor miet de Nieuwe Jaer des te meer. D'r gong d'r êên naer d'n burgemeêster, naer d'n dokter, d'n dominee, d'n bovemeêster en naer d'n baos waer-ie waarkte. En de post? Die liepen 't vuur uit d'r sloffe, vemaal as t'r sneêeuw lag. Daer magge we deuze daege best 's bij stil staon. Pluimpie voor de post.

Die loi van de waarkgroep dialect? Die sture gêênêens kaorties. Die zeggen 't gewoon op z'n Slierechs: Prettige fêêstdaege en aal wat wenselijk is!

